

peči. Stanka in Anka sta polagali spat svoji punčki, poslušali so samo odrasli. Ali ko je čital Ciril, kako je Robinzon otel zamorskega divjaka, ga izpraševal o njegovem življenju in njegovi veri, so se vsi zgrnili okolo mize in vsi poslušali, če bo vedel zamorec Petek, koliko je bogov?

Tudi Robinzonovo kozo bi bil vsakdo rad videl. Kako sladke so bile šele tiste rozine? Slednjič pa srečna rešitev po tolikih letih. Zopet so se razpela nad njim bela jadra, veter je pihljal, in ladja je plavala kakor tica iz daljnih krajev v domovino, kjer so v tem času šteli izgubljenega Robinzona že davno med mrtve . . .

„Jaz bi hitel naravnost k mami,“ reče Ciril, a Ivanček de:

„In jaz bi mami prinesel rozin.“

Mavčeva mama je ustavila za hip kolovrat. Ugajala ji je takšna govorica. O, ti ljuba nedolžnost!

Tedaj pa zavpije Anka:

„Ciril, ladja se potaplja!“ Vsi planejo pokonci. Škatla se je razlepila, in voda je šla vanjo.

„Zdaj pa le domov!“ reče Ciril in položi kosce škatle na pod.

„Saj smo doma,“ se oddahne Ivanček, a mama vpraša:

„Pa moje rozine?“

„A-a-li“ — zajeca Ivanček, „kadar bo zares.“

Vsi so se mu smejali in hiteli zbirat razlepljene kosce ponesrečene ladje, ki jih je danes popoldne peljala v tako daljne kraje in — nazaj.



## Prilika.

*Kadar dneva luč gasni,  
ptička išče gnezdo,  
potniku v temò noči  
Bog prižgal je zvezdo . . .*

*Stisne detece bolest,  
k mami se zateče —  
Bog, čuvaj ponoči zvest,  
nanje zre ljubeče . . .*

*Fran Žgur.*

